

Genpor. Kásim Sulejmání (11. března 1957 – 3. ledna 2020)

Autor: Eric Striker

Většina Američanů jméno generála Kásim Sulejmání neznala, dokud Izraelci nenašli dokonalou příležitost zařídit jeho zavraždění. Poslali pokyny do Pentagonu a velkoryse ponechali veškeré zásluhy za akci Donaldu Trumpovi, který se při sledování útoku na obrazovce ládoval zmrzlinou.

Podle nejlepšího zdůvodnění, které prezident Trump pro vraždu nejdůležitějšího iránského velitele zatím dokázal předložit, došlo při protestech proti 17 let trvající americké okupaci k drobným škodám na budově americké ambasády v Bagdádu. Muž zvolený nemalým dílem i proto, aby Ameriku nezatahoval do cizích válek, se rozhořčené hlasy pokusil umlčet vyvěšením rozmazané americké vlajky na svém účtu, asi aby jí Kanye West a Morton Klein mohli elektronicky zasalutovat. K nadšenému potlesku této eskalaci se ovšem zatím připojili spíš jen placení podržtaškové.

Část opozičních demokratů si nesměle stěžuje na procesní náležitosti, když namítají, že rozhodnutí zabít Sulejmáního bylo učiněno bez posvěcení Kongresu, vlastně ale jen nepřesvědčivě čtou ze scénáře, napsaného pro naši předstíranou demokracii. Většina z nich totiž hlasovala pro vojenský rozpočet ve výši 738 miliard dolarů i proti klauzuli, specificky

vytvořené, aby jednostrannou válku s Íránem znemožnila. Na celé nechutné záležitosti se tak vědomě podíleli.

Adam Schiff (*americký židovský kongresman*) má prý z atentátu smíšené pocity. Žádné parlamentní vyšetřování ani prezidenta, který v údajně suverénní třetí zemi nařizuje útoky dronů proti vysokým představitelům cizích států, s nimiž nejsme ve válce, ovšem samozřejmě nehrozí.

Válka proti perskému státu se ale „peče“ už skoro 40 let – a toto nadstranické rozhodnutí nepodléhá lidovému přezkumu v podobě referenda. Svědčí o tom všechny vyspělé zbraňové systémy, poskytnuté v 80. letech pro válku s Íránem Saddámovi, Obamova jaderná dohoda, která měla ve skutečnosti za cíl především sběr zpravodajských informací o íránské infrastruktuře a možnostech, nebo aktuální snahy vyprovokovat ajatolláha k vyvolání války klasického stříhu, do které jsou washingtonští Židé a jejich oranžový golem připraveni jako kamikadze navést naši zemi. Íránu nezbyvá mnoho možností, jak to zastavit: buď může přestat existovat, nebo bojovat. Izrael a americké Židovstvo (které z 95 % Izrael podporuje) se nikdy nesmíří s existencí schopného a ideologicky zásadového regionálního rivala.

Lev v zimě

Generál Kásim Sulejmání ale nebyl jen tak nějaký obyčejný voják. Ve své vlasti i velké části Blízkého východu se časem stal legendou, symbolem schopným sjednotit reformisty i zastánce tvrdé linie. Ani jeho nejzarytější nepřátelé v Tel Avivu a Washingtonu nepopírají vojenského génia muže, který – podoben příslušníkovi starých vojenských mnišských řádů – velel z první linie.

Po 11. září Kásim Sulejmání nabídl americké vládě zpravodajské informace i konkrétní pomoc, ale byl odmítnut. Jeho expertíza pomohla v roce 2006 Hizballáhu porazit izraelské síly ve 33 dní trvajícím střetnutí, během něhož musely šíitské síly postupovat s chirurgickou přesností, aby se vyhnuly sklapnutí pasti v podobě početných v oblasti rozmístěných amerických sil, za které se Izrael plánoval krýt. V Iráku a Sýrii to byl právě Sulejmání, kdo se nejvíce zasloužil o decimaci ISIS a al-Káidy. Když ISIS se svou americko výzbrojí postupovala na bagdádská předměstí, přiletěl Kásim Sulejmání do Iráku, aby svou přítomností a radou pozvednul morálku a inspiroval sjednocené šíitské milice v boji o holé bytí. V Sýrii velel smíšeným bojovým skupinám, složeným z křesťanů i muslimů, které zemi zbavily barbarských bojůvek, zavlčených a podporovaných Izraelem a Amerikou.

Sulejmáního životní poslání bude sympaticky povědomé i nám, kteří vzdorujeme sionistické genocidě tady, v našich domovinách: osvobodit svůj lid nejen od izraelské hrozby, ale ze spárů mezinárodního Židovstva vůbec. Během své vojenské kariéry se zasloužil o decimaci saúdské bojeschopnosti, zaražení izraelského expanzionismu nebo záchranu nejen křesťanů a dalších náboženských menšin v posledním okamžiku. Až do včerejška stál také v čele vlny konečného odporu vůči konsolidaci židovské moci nad celým světem.

Poslední válka

Otevřená válka se v této chvíli jeví nanejvýš pravděpodobně. Dokonce i sionisté, pro které je vyvolání války s Íránem celoživotním posláním jako Max Boot nebo **Richard Haas** vědí, že Amerika překročila hranici, zpoza níž už není návratu. I v tom nejlepším případě nebude žádný americký voják nikde na Blízkém východě do budoucna v bezpečí.

Trump jako by v sobě snoubil leccos z F. D. Roosevelta a **Churchilla**: stejně jako Roosevelt byl coby bohatý plutokrat zvolen na vlně populismu díky příslibu, že nezavleče Ameriku do další cizí války. S Churchilllem jej zase spojuje ochota odsoudit americké impérium k záhubě, protože ho osobně drží v šachu židovské zájmy. Impeachment, založený na bizarních odůvodněních a připravený po ruce coby připomínka Trumpovi, aby udělal všechno, co se mu nařídí – jinak zemře za mřížemi.

Amerika vykazuje všechny možné příznaky impéria před zhroucením: nesmiřitelné rozdělení lid v úpadku, rasová i kulturní nesourodost, od obyčejných lidí naprosto odtržená oligarchie, žádné vyšší poslání, účel ani narativ i vedení vlastních válek se stále větší pomocí mezinárodních žoldnéřů. Už v roce 2009 **převyšovali** tito „vojáci štěstěny“ americké vojáky v Iráku a Afghánistánu poměrem 3 ku 1.

Připočtete k tomu **kšeftaře s válkou**, doširoka otevřené hranice, kolabující infrastrukturu a nevídanou míru nerovnosti, celou generaci zdravých mladých bělochů, zničených drogami a psychickými nemocemi nebo zoufalství osnované a zhoršované Židy, kteří se nám – na rozdíl od Peršanů – při páchání svého zla ještě **otevřeně vysmívají**. Uvidíme, jak klid na domácí frontě přežije raketový vzestup cen potravin a paliva.

Válka s Íránem se musí stát poslední kapkou, onou příslovečnou čarou v písku, také pro nás. Všichni běloši musejí bojkotovat ozbrojené síly, vedené lidmi, kteří nás nenávidí mnohonásobně víc, než všichni údajní nepřátelé v cizině dohromady. Poslední tři roky, během nichž byla na všech stranách pošlapávána naše občanská práva a svobody, jasně ukazují, že prvním i posledním nepřítelem americké plutokracie byli, jsou a budou bílí Američané. Pokud sloužíte v ozbrojených silách, můžete být za přihlášení k **Ásatrú** propuštěn poté, co se vaše jméno objeví v anonymním e-mailu **hluboce znepokojených členů Antifa** vašim nadřízeným. Dokonce i když k otevřené válce přece jen nedojde, nedávné **posilování vojenské přítomnosti** na Blízkém východě z vás dělá jasný terč. Jen ať váš post na stráži Sionu zaujmou anarchističtí pěšáci neoliberalismu!

Musíme však vytvořit také naše vlastní populistické, protiválečné protestní hnutí, které se postaví z vůli na domácí frontě. Je třeba zůstat neochvějný i v nadcházející éře politických represí, po generace nevídaných.

Íránský lid není naším nepřítelem. Máme s ním společného téhož strašlivého nepřítele, a proto si zaslouží naši solidaritu. Měli bychom mu dát na dálku na vědomí, že američtí občané dosud nevidí, kdo jim opravdu vládne a že rozhodnutí, zabalená do naší vlajky, ve skutečnosti činí jiní.

V zájmu existence našich lidí, budoucnosti našich dětí i lidství jako takového musíme zajistit,

aby tato válka byla Judovou poslední.

Jedině potom budeme všichni konečně svobodní.

Úvaha Erica Strikera **The Line in the Sand** vyšla na stránkách National Justice 3. ledna 2020.